

traktaten. Det, jeg hørte hr. Holger K. Niensens parti sige i går, var, at nu skal vi til at have mellemstatsligt samarbejde, og det er løsningen på alt, fordi SF som et forurettet barn ikke synes, at beslutningsorganet er det rigtige.

Hvad er det, SF vil på længere sigt?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen: Hvornår er det blevet SF-politik at sige nej til indflydelse på så fundamentale områder som vores pengepolitik, vores rentepolitik, og bare efterleve de regler, som de andre også følger, og så følge, hvad de har besluttet, og sidde uden for døren og få at vide, hvad resultatet er?

Jeg vil også gerne spørge, hvad det er for frihedsgrader, som Danmark ekstræ er i besiddelse af. Er sagen ikke, at vi i virkeligheden bliver nødsaget til at være mere hellige end paven selv med hensyn til opfyldelse af ØMU-kravene for at kunne føre den politik, vi gerne vil?

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen: Vil SF aldrig nogen sinde kunne forestille sig at ville diskutere at ophæve ét eneste af de danske forbehold, uanset hvordan virkeligheden har forandret sig, eller er det bare en holdning, der handler om, at man lige vil vente og se tiden lidt an?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Det, vi har hørt fra talerstolen i dag, er, at SF ønsker at holde fast i den pengepolitik, der føres i EU, blot skal vi ikke have nogen indflydelse. Jeg har hørt hr. Holger K. Nielsen i dag stå heroppe og sige, at vi skal holde fast i valutakurssamarbejdet, altså i udsvingsbåndet på de 2,25 pct. i det såkaldte ERM II-samarbejde.

Det, nejsigerne gør, er at sige med én mund, at de godt vil følge fastkurspolitikken, men de vil alligevel have lov til at devaluere. Har man ikke problemer med troværdigheden på det her område? Man vil holde fast i et fastkurssamarbejde, men kun så lang tid, man selv har fordel af at eksportere nogle problemer i forbindelse med en devaluering.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Først til fru Lene Espersen, der taler om politisk sløvsind, det har jeg nu aldrig hørt om før, men det kan vi så få afklaret, hvad det skulle være, og spørger, om SF sådan som et fornærmet barn

har sat sig ned og ligesom siger, at vi kan ikke ændre noget som helst: Jamen jeg må da tilstå, at jeg føler mig da forpligtet i forhold til det, vi sagde til vælgerne i 1993. Jeg ved godt, det gør De Konservative ikke, de stemte jo også for i 1993, det gjorde Venstre også, og de var så frække, at de dagen efter sagde: Det, vi sagde til vælgerne den 18. maj, vil vi have ophævet hurtigst muligt.

Sådan er vi ikke i SF. Vi står ved det, vi siger. Det var en del af forudsætningen i 1993, at der er tale om en ny og langsigtet dansk europapolitik. Det, vi sagde til vælgerne, betyder noget for os, og der skal meget, meget tungtvejende grunde til, at vi går væk fra det, vi sagde dengang. Det synes jeg er et spørgsmål om troværdighed, og for os er det vigtigt.

Omkring flygtningene: Det er korrekt, at det var mere politisamarbejde, vi havde i tankerne dengang. Det, jeg siger, er, at der er da ingen grund til, at vi derfor bare sætter os ned i et hjørne og ikke vil gøre noget.

Omkring Kosovokrigen sidste år viste det sig jo, at på trods af alle mulige målsætninger, på trods af alle mulige traktatmæssige forsøg kunne EU-landene ikke tage sig sammen til at sætte sig ned og føre en anstændig politik i forhold til de tusindvis, der flygtede fra Kosovokrigen. Der siger vi: Jamen lad os da gå ind og få en pragmatisk løsning på det, en praktisk løsning på det, som har at gøre med en økonomisk byrdefordeling, har noget at gøre med, at vi ligesom deles om de her ting.

Omkring minerydning er der ikke én eneste mine, der ikke er blevet ryddet, fordi vi ikke er med i det. Det er et fuldstændig latterligt eksempel at tage frem fra forsvarsdimensionen. I stedet for burde man jo tage et andet udgangspunkt og så sige, at selv om vi har en undtagelse på EU's forsvarspolitik, så er der intet, der forhindrer Danmark i at føre en aktiv politik.

Det kunne vi have gjort i forhold til Kosovokrigen, i forhold til en fremtidig stabilitetspakt for Sydøsteuropa, men hvem foreslog det, var det Danmark? Nej, det var Tyskland, der gjorde det, men det burde have været Danmark, det burde have været en konsekvens af vores forsvarsundtagelse. Vi så siger: O.k., vi er ikke med i forsvarspolitikken, men der er da andre sikkerhedspolitiske målsætninger, der kan realiseres. Vi har ikke engang tænkt tanken.

Omkring den økonomiske politik har vi tilfældet forslag om mindstesatser på selskabsskat. Vi mener faktisk, det er vigtigt, at der ikke bliver